

[Modern text av brevet. Troligen skrivet på försommaren 1858]

Min kära pappa!

Eftersom jag har så tunt papper vill jag försöka att skriva ner det viktigaste. Men innan jag börjar vill jag att ni lovar mig en sak. Var snäll och visa inte mina brev för någon, så jag slipper skämmas för mina dåliga skrivkunskaper. När ni har läst breven kan ni istället berätta det viktigaste från dem. Jag vill ju inte heller att ni ska behöva skämmas för mig ifall jag kommer hem någon gång.

Jag har nu varit här en vinter. Vädret har varit milt med lite snö och dåligt före för både vagn och släde. I slutet av februari verkade det som att det skulle bli sommar, och även hela mars var varm. Men i april blev det kallt med blåst och snö så vårbruket påbörjades inte förrän 10 maj och pågår fortfarande. Väderleken växlar alltså hastigt, ena dagen varmt och nästa kallt, och det beror på att landet är så platt. Här finns inga berg och stora skogar som hemma. Mississippin som är 4100 eng. mil lång kan trafikeras av ångbåtar hela vägen eftersom den inte har några vattenfall, så är det alltså i Amerika. Och med så stora hav på bägge sidor är det inte underligt att vinden är kall och klimatet omväxlande. Hittills har vi dessutom haft mycket regn. Alla floder är överfyllda, landsträckor översvämmade och ödelagda ångbåtar ligger längs stadsgatorna. Hus har blivit bortspolade och tusentals familjer står utan hem, utfattiga. Broar och vägar är förstörda och ångsågarna likaså. Fördämningar och dammväggar börjar vittra sönder, och en del är troligen redan förstörda och ingen vet hur länge de kommer att hålla. Amerikanerna säger att det inte varit så mycket vatten på 20 år.

Jag skulle kunna berätta om tusentals ångbåts-, ångsågs och järnvägsolyckor. Men det tillhör vardagen så egentligen är det inte så mycket att säga om det. Men allt som har med ånga att göra hanteras här med stor oaktsamhet. Ibland kör de ikapp med ångbåtarna på ån. Då använder de grisfett eller smör som de häller över veden de eldar med, och så exploderar ångpannorna och sedan är både folk och båt förstörda.

Amerika är fullt av ormar och moskitos (myggor). Var man än går så har man ett moln av mygg runt sig oavsett tid på dygnet. Är man i skogslandet ser man inte dagsljus på grund av alla myggor, så ska vi till skogs måste vi ha myggnät över huvudet.

Handelstrafiken mellan Chicago och Taylor falls stad, och nu kan det hända att ni tycker att jag kastar skugga över denna svenska bosättning, att det verkar som att denna trakt är den sämsta tänkbara att bosätta sig på. Men här går det inte att göra som vanligt när man ska iväg och sälja sina varor, spanna för häst eller oxen för en lastad vagn. Det fungerar inte eftersom vägarna är dåliga och broar saknas. Så det är till att fylla ryggsäcken och bära varorna själv. Väl framme i staden måste man byta varorna mot andra varor, eftersom pengar inte hör till vanligheterna. Ofta får man dessutom bara byta till hälften av vad varan är värd, ofta mot ägg, smör, potatis eller bär, aldrig spannmål. Fattigdomen är utbredd och många lider nöd. När någon har det extra svårt hjälps man åt att jaga, den ena stackaren hjälper den andre.. Men det finns även bönder som har det väldigt bra och många som hade det fattigt hemma i Sverige har fått det mycket bättre här än vad de skulle haft i Småland eller Blekinge. Norrlänningarna däremot hade nog haft det bättre hemma.

Jag måste även berätta att Edblads nu har köpt mark vid Rumån och börjat bygga ett hus. Han tycker bra om Amerika och är glad att slippa befallningsman Wallberg hemma i Sverige, även om han har sviter efter honom. De har det fattigt så förra sommaren och hela vintern arbetade

hela familjen hos olika bönder för att överleva. Men nu har de bosatt sig vid en sjö där de har tillgång till jakt och fiske. Vid samma sjö är Jonas Olausson bosatt. Han arbetade hårt på sin egna gård hela förra året, och får ofta besök av indianer. Förra vintern kom det indianer och byggde befästningar precis intill hans hus. Indianerna var rädda för att bli anfallna av andra indianer. Men myndigheterna hotade med militären om de inte lämnade platsen omedelbart. Då flydde de genast.

Magnus Olofsson har varit sjuk nästan hela vintern men är nu på bättringsvägen. Skollärare Ihlström jobbar nu inom missionen och läser till präst. Andreas Olofsson har fått 20 hektar land av sin bror som han arbetar på och Erik Olofsson har arbetat så hårt att han nu har så mycket upparbetat land, att han klarar sig bra. Men ända till det välstånd och bekvämlighet som han hade hemma i Sverige kommer han knappast att få här. Men de är alla nöjda, förutom Bengt Olof. Han tycker inte alls det är bra här.

Yours heartly son Liljegren forts